

Следъ като си увихъ ушитѣ съ неизбежното кожухче, което е винаги — и лѣте и зиме — въ ранцата ми, поехъ горния пѣтъ къмъ Бѣлата вода. Бурята се вече превърна въ страшна снѣжна виялица, съ необикновена сила и студъ. Но пѣтътъ е съ чести прикрития, та пѣтуването ставаше като съ прибѣжка отъ вѣгровито къмъ по-запазено мѣсто. Втори свирепъ пристѣплъ налетѣхъ на Широката ливада, но бѣхъ вече достатъчно привикналъ съ бурята, че можехъ дори да си тананикамъ:

„Лѣте си, Пиринъ, хубава,
А зиме люта и страшна.“

Въ боянския говедарникъ, приспособенъ за туристически подслонъ, намѣрихъ цѣло ято туристи, туристки и туристчета, едни нощували тукъ, а други пристигнали малко следъ започваче бурята, която ги застигнала близко до говедарника и силно посплашила, както и мене.

Връщането бѣ несравнено по-леко.

На другия день научихме, че е дадена първата туристическа жертва.

При обстоятелства, които описахъ по-горе, а може би при още по-страшни, несплотената добре група, която отивала за хижата, била прѣсната отъ бурята. По единично всички стигнали, измжчени и изплашени; само П. Димитровъ изчезналъ безследно. На връщане билъ дирень, но никакви следи не били открити. А при това бурята не спираше. Пратенитѣ команди до близкитѣ села се върнаха отъ пѣтя. За изпълнение на единъ високъ другарски дългъ, клонътъ организира единъ малкъ разузнавателенъ отрядъ отъ четирма души, който на 26 декемврий замина за хижата.